

Foretagendet var sikret. De vidste det ganske bestemt, sagde De.«

»Jeg beder Hr. Obersten erindre, at jeg sagde i pekuniær Henseende sikret. Jeg tilføjede udtrykkeligt, at man manglede Statens nødvendige Billigelse af Planen. Og den erholdes aldrig.«

»Hvorfor ikke? Naar Pengene virkelig kan skaffes tilveje, hvad skulde saa egentlig bevæge Staten til at modsætte sig Foretagendet?«

Hr. Delft stod med optrukne Skuldre og vred sig som i Undseelse.

»Hr. Obersten forstaar mig vist nok — uden Ord.«

»Hvad nu? De er dog altid Satan til Hemmelighedskræmmer? Hvad mener De?«

Hr. Delft tav og drejede vedblivende Hovedet forlegent fra den ene Side til den anden. Han lignede i dette Øjeblik ganske en afrettet Abe.

»Men saa tal dog, Menneske!« raabte Obersten.

»Nu da, jeg mener ... Regeringen tør ikke andet ... det er Sagen.«

»Tør? For hvem? Jeg forstaar ikke et Muk!«

»Jeg vil ikke opholde Hr. Obersten længer. Jeg tillader mig at anbefale mig — —«

»Snak! Nu skal De tale fra Leveren, Delft! — Veed De noget? Hvad mener De, der skulde afholde Staten fra at give sit Samtykke, dersom Pengene kan skaffes, og Planen ellers var sund og god?«